

Beköszöntő

2008. augusztus

13. évfolyam 8. szám

VALÓBAN UBORKASZEZON VAN?

A nyári időszakot többször szoktuk uborkaszezonnak nevezni, gondolva talán arra, hogy ilyenkor kiváló kovászos uborkát lehet készíteni. Azonban legtöbbször ez a kifejezés valami tétlenséget jelent, amikor semmi nem történik, amikor talán a levegő se rezdül. Hívó ember számára azonban ilyen időszak nem létezik, hiszen bár mi szabadságra megyünk, pihenünk, a Jóisten azonban állandóan jelen akar lenni életünkben, azt akarja, hogy mindig történjenek velünk szép dolgok. Olykor mi annyira kikapcsolódunk, hogy Óróra is megfeledkezünk. A ministránsok tábora jól megmutatta, hogy vidáman, kikapcsolódva, pihenve is az Isten jelenlétében lehet élni. Múlik az idő, az augusztus köszöntött ránk. Kérdés az, hogy az Istenre figyelve töltjük-e az időnket, azaz sok széppel, jóval, vagy csak múlatjuk. A hátralévő rövid nyári időszak ne legyen számunkra uborkaszezon! Jó időtöltést mindenkinek!

Attila atya

A LÉLEK GYÜMÖLCSEI (GAL 5,22)

Idei ministránstáborukat a Biblia éve — Szent Pál éve kettőssége határozta meg. Arról sem feledkeztünk meg, hogy 2008 a reneszánsz éve is.

Ha most napokra bontva leírnánk, mit is csináltunk egész héten — talán nem is lenne annyira érdekes az olvasóknak, hiszen az élmények, amelyek érték bennünket elmesélhetők, de át nem élhetők. Azért néhány kiemelkedő dologról jólesik beszélnünk.

Az elmúlt évhez hasonlóan az idén is volt elmélkedés minden nap az ebéd után. Most kifejezetten a Biblia olvasására és értelmezésére szántuk ezt az időt. Volt csoport, ahol remekül működött az olvasás, megbeszélés; néha kértek csak segítséget — általában az ószövetségi utalások miatt. Az esti (éjszakai) csoportvezetői megbeszélések alapján a hét második felében a legfiatalabbakkal játékosan ismerkedtünk a jézusi példabeszédekkel. Táborzárásra pedig megtanultunk néhány „mutogatós” játékot a Tízparancsolatról, a gyertya fényéről mely mi vagyunk, az okos és a bolond házépítőről.

A reneszánsz jegyében váltóversenyen mérhették össze erejüket a csapatok. Nagy derűtséget okozott a „beöltözés” hercegkisasszonynak (fiúk is!). Különösen a harisnyakötő — bocsánat! — térdszalag-rend viselése keltett derűtséget. Ugyanilyen jó volt a szakács és más udvari emberek megjelenése a váltóban. Evés, ivás, testedzés, a hölgyek pártfogása — igazi lovagkori játék volt ez.

Egy másik napon agyagoztunk. Számptalan kisebb-nagyobb alkotás készült el egyedi stílusban. Ezek most égetésre várnak, és amikor elkészültek, kiegészítjük a kiállításunkat. Természetesen nem maradtak el a szokásos tőrak. Kedden délután Béla atya vezetésével és Robi atya segítségével, pénteken pedig Attila atya irányításával másztunk hegyet.

Attila atyával a táborban találkoztunk először, ott köszöntöttük. Alkalmi kórusunk szeretettel tanulta meg a Néked zeng a dal kezdetű dalt. Ugyanezen a napon foglalkoztunk a sixtusi kápolna csodálatos festményeivel, melyeket a csoportok maguk is lefesthettek vagy lerajzolhattak. Az első riadalom után — melyet a csodálatos Michelangelo-munkák okoztak — szép alkotások születtek, melyek megtekinthetők a kiállításon.

A hét elején Szigetvárra is elmentünk. A próbatétel ezen a napon is megvolt, hiszen a faluból ki kellett gyalogolni a főútra, ott vett fel bennünket a busz. Szigetvárra érve először a várat néztük meg, majd a város két katolikus templomát. Nem mulasztottuk el az imádságot és az éneklést sem a templomban. Ezután mentünk a strandra, ahol a délutánt játszva-pancsolva töltöttük. Természetesen a gyaloglás visszafelé sem maradt el.

<folytatás a 2. oldalon>

<folytatás az 1. oldalról> Pénteken még volt időnk arra, hogy Szent Pál Galatákhöz írt levelében szereplő „lélek gyümölcseivel” foglalkozzunk és elkészítsük a hozzá tartozó makettet.

A tábor életéből nem hiányoztak a „lazább” programok sem: foci, játék, méta, kártya.

Ez a hetes együttlét nem volt mentes összezörrenések lányok-fiúk, lányok-lányok, gyerekek és táborvezetők között. Mindannyiunkat a jóindulat vezetett, hiszen a ministránsok, szolgálattelvők, hittanosok a jó példát kell hogy mutassák. Nem sikerülhet ez mindig, de úgy gondoljuk, a jóra való törekvés már fél siker. Csak ha valóban odafigyelünk önmagunk és mások viselkedésére, akkor mondhatják el rólunk, hogy a siklósi ministránsokkal mindig elégedettek a tábor fenntartói; mert soha nem csinálnak kárt, nem rohangálnak a gyerekek naphosszat, mindent rendben hagynak maguk után.

Néhány, a szívünknek kedves dolog történt még. Ajándékba kaptunk 30 kg dinnyét, amit nem késsel, hanem amúgy „falós” módon ettünk meg, az udvaron versengve, ki tud egy szeletet leggyorsabban megenni. Más téma, de a nap megkoronázása mindig a tábortűz, amit tűzmestereink még eső után is képesek voltak meggyújtani. Ebben az évben történt meg először, hogy a gyerekek hálájukat, köszönetüket hangosan is el merték mondani. Nagyon fontos, hogy a tábor vezetőinek legyenek gyerek-ifjú segítők. Itt ez annyira működött, mint egy jó családban. A kisebbek — de mi felnőttek is — bármiben kérhettük a segítségüket. A boltba mentek, takarítottak, asztalt szedtek le, mosogattak, kipakoltak, bepakoltak. De szinte anyai, apai feladatokat is elláttak: mesélés, hajfonás, fésülés, „pátyolgatás”, kenyérkenés, táskacipelés, gyerekcipelés és sorolhatnám még tovább. Ezekre a jócselekedetekre soha nem kellett megkérni őket — észrevették a segítségre szorulókat, s lettek ezáltal felebarátai.

Ritkán beszélünk azokról, akik lehetővé teszik a gyerekeknek a táborozást. A háttér-emberek, akik nem igénylik a nyilvánosságot, akik élelmiszerekkel, pénzzel támogatnak bennünket. A szülők, akik pénzt, időt, fáradságot nem kímélve szállítanak oda-vissza csomagokat és gyerekeket. A legendás és nagyon finom sütemények, amik még tábor közben is érkeznek (délután, este megsütve). A szalámik, méz, lekvárok, a NUTELLA!!! A búcsúcsokik és cukrok. A napi segítők, akik szó nélkül jöttek reggel és este hazamentek, az agyagozást vezető tanár néni és tanár bácsi. Nem tudjuk eléggé megköszönni nekik!

Viszont az is biztos, hogy a gyerekek megérdemlik! Vállalják, hogy hittanosok, vállalják, a szolgálatot és egész évben az oltár körül teljesítik, amit Isten és Jézus kér tőlük. Az egyházközség ezért pótolja ki a beadott hozzájárulást, hogy az ellátásuk teljes legyen az egész hét alatt.

Már most tervezzük, hogy a táborban tanultakat, élményeinket egy „levezető” napon mindenkinek bemutatjuk. Erre mindenkit szeretettel várunk, hiszen szeretnénk szentmisével egybekötni. Tavaly ez a nap Vokányban volt, pazar fogadtatással és ellátással. Idén Siklóson szeretnénk megtartani.

Táboroztatni — az egy más világ. 35 gyerek minden gondjára, bajára, örömére, jóságára, rosszaságára és kívánságára oda kell figyelni. Nem mindig sikerül, de igyekszünk. Nekünk is, és a gyerekeknek is csak akkor sikerül ez, ha olyanok leszünk mint a napraforgók — ahogy ezt Attila atya prédikálta az első szentmisénken. Ahogy a napraforgó mindig a Nap felé fordul, nekünk is mindig Isten felé kell fordulnunk, mert csak akkor cselekszünk helyesen, ha Ő vezérli életünket.

Hálát adva Istennek a táborozásért, mindenkinek mindent megköszönve a táborvezetők:

Rachler Péterné, Edit néni, Gyenese Ágnes, Ági néni és Kelbertné Szikora Beáta, Bea néni.

A SZENTATYA IMASZÁNDÉKAI 2008. AUGUSZTUS HÓNAPRA

Általános: Hogy az emberiség tisztelje Istennek a világra vonatkozó tervét, és így egyre inkább tudatára ébredjen annak, hogy a teremtett világ Isten nagy ajándéka számunkra.

Missziós: Hogy a karizmák figyelmes megküldésével és a lelki, kulturális képzés erősítésével segítsük Isten egész népét válaszolni az életszentségre és a misszióra szóló közös meghívásra.

GONDVISELÉS (6.)

2008. július 3-án, csütörtökön Párizsba utaztunk Boglárka lányommal, fapados repülőnk pontosan indult és érkezett, a hotel Kyriad Lafayette szolid szállójában is várt ránk a szobánk.

Párizs felfedezését is önállóan kezdtük, két nap múlva, szombaton már túl voltunk az Eiffel-torony, a Notre Dame székesegyház, a Champs-Élysées sugárút, a Diadalív megcsodálásán, aznap az Invalidusoknál kezdtük napunkat. Az Invalidusok épületegyüttesét XIV. Lajos építtette sebesült, rokkant katonáinak, itt van Napóleon sírja is. Az Invalidusok szállója előtt Bogiról készítettem egy fotót — a manzárdszobák ablakai más-más alakzatot mutattak, ami megkapott minket, egy fél napot nézelődtünk a benti érdekes múzeumban, Napóleon síremlékénél. Tartalmas napunk az Igazságügy Minisztérium területén lévő Sainte-Chapelle-ben (kis ékszer gótikus templomocská) és a Conciergerie-ben (a francia forradalom nem túl szép emlékü gyűjtőbörtöne) végződött, ahol megkapott Marie Antoinette monogramja, mint az enyém, gondoltam, lefényképezem, vettem volna elő félprofi gépemet, ami nem volt sehol. Rövid töprengés után biztossá vált — reggel még megvolt... Sok helyen leültünk, pihentünk, valahol ottmaradt, tán az Invalidusok dómjában? Este volt, minden bezárt, maradt a nyomasztó érzés: elvesztek az addig készített fotók, költségeinkhez pedig egy jelentős összeget hozzátehetek — volt egy jó fényképezőgépem.

Átsuhant a fejemen — csekély sikerrel kecsgetető keresése vasárnapi terveinket lehetetlenné teszi, hagyom veszni, de rögtön meg is dorgáltam magam —, amit nem is keresnek, biztosan nem is lesz meg. Így vasárnap 10 óra előtt ismét az Invalidusoknál voltunk, várnunk kellett, még minden zárva volt. Pontban 10 órakor nyíltak a kapuk, a kapunyitó hölgy után mentünk, ő volt az információs pultnál. Bogi angolul előadta kérdésünket, amire kedves mosollyal először fényképes prospektust kaptunk, majd a megismételt kérdésre először arca elkomorult, majd felderült, pultja alá nyúlt és **ELŐVETTE FÉNYKÉPEZŐGÉPEMET**, nagy örömmel ismét kedves mosollyal nyugtázta! Ott, ahol folyamatos a zsongás, ezrével jönnek-mennek a világ minden részéről, az én fényképezőgépemhez nem nyúlt senki az esti takarításig, akkor pedig megsemmisíthették volna, mint fényképezőgépek látszó bombát... De nem így történt! A vasárnapunkból öt perc sem vészett el, mehettünk tovább, a Louvre csodái, a d'Orsay impresszionistái vártak minket — a francia állami múzeumok minden hónap első vasárnapján ingyenesek.

Este 10 órakor a Montmartre (Párizs szőlőhegye, ma művésznegyed) legmagasabb pontján épített gyönyörű hófehér Sacré Coeur (Szent Szív) Székesegyházban pihentünk meg testileg és lelkiileg, gyönyörű szentmisét hallgatva, áldozással is hálát adva szép napunkért. A mise után még megcsodálhattuk a kékből rövid időre csillogó ruhába öltözött Eiffel-tornyot, a Teremtő és Párizs így kívánt jó éjszakát nekünk.

Mehring Antal

SIVATAGI HUMOR A FORRÓ NAPOKRA

ŐSI SZÍVZAVAROK: Egy archeológus éppen a Negev-sivatagban végez ásásokat Izraelben, amikor egy koporsót talál, benne múmiával. Azonnal hívja a legtekintélyesebb múzeum specialistáját, tudósát, és közli vele, hogy egy szívinfarktusból elpusztult, 3000 éves férfi múmiára talált. A tudós megkéri, hozzák be a leletet, hogy pontosabban megvizsgálhassák. Egy héttel később telefonon hívják az archeológust, és döbbenet közlik vele:

— Uram, önnek mindenben tökéletesen igaza volt! Hogyan tudott első látásra mindent ilyen pontosan megállapítani?

— Egyszerűen. A múmia egy cetlit tartott a kezében, a következő felirattal: „10.000 shékel Góliátra.”

CSALÁDOK A CSALÁDÉRT EGYESÜLET-ÓBUDAVÁR I.

Néhány évvel ezelőtt egy hetet töltöttem Óbudaváron, Magyarország tán legkisebb lélekszámú falujában Badacsonytól északra, a Bakony ölében a Magyar Schönstatt Családmozgalom egyhetes családnapijain.

Ők írják magukról, hogy „Az 1980-as években néhány házaspár gondolkozni kezdett azon, hogyan tudnák a családi életüket jobbá tenni. Rájöttek, hogy ez munka, melyet tanulással javítani lehet. Észrevették, hogy a családi életre legnagyobb hatással az anya és apa közötti kapcsolat minősége van. Tapasztalták, hogy tanulással ez a kapcsolat is fejleszthető, erősíthető. Felismerték, hogy a tanulási folyamatban nagy segítséget jelent a közösség, ezért alkalmi beszélgetéseikből rendszert alkottak. Havonta összejöttek, hogy megosszák egymással gondolataikat és tapasztalataikat.

Kezdeményezésükhöz egyre több család csatlakozott. Egy idő után felmerült a rendszeres képzés igénye. Erre a tevékenységre megfelelő alkalmat, helyszínt az ún. családnapiak teremtettek az egyesület óbudavári központjában. Itt a családok segítséget kapnak az életük alakításában, javításában, az önnevelésben, a gyereknevelésben és a közösségteremtésben.”

Később bemutatva Óbudavárat, az ismerkedést, most a lényegről: Az érdekes előadásokat házaspárok tartották kötetlen formában, melyben mi is interaktívan részt vettünk. Első napunk a modern világról, az „új pogány világról” szólt, benne a fogyassz-kígyó sziszegése, a „mert neked jár!” Örömmel hallottam azt, amit magam is hirdetek, hogy szűk környezetünk akkor él, ha kötődésünk van a tárgyakhoz, amik körbevesznek és szolgálnak minket, nem hiszünk a hazug kígyó sziszegésének. Egy gyermek sem tud 20 babát vagy 20 autót szeretni. Érdekes volt a gondolatmilyen csekély számú tárgyat használunk igazán! A tömegember és a keresztény ember kinézetre tán nem különbözik, ha megszólal, kiderül, utóbbinak nem a legújabb mobil, menő wellness és emberdicsérő pártban villogás a célja. Erős otthon, erős házasság, személyes kötődések — legyőzve az erős csábításokat — és gyermekeinket is erre neveljük. Ma nem divat a házasság — hallani sokszor, és örömmre találkozok olyan hitet sugárzó fiatalokkal, akik csak így tudják a jövőjüket elképzelni. A család az egyetlen hatásos védővonal. Az első nap után arra gondoltam, milyen szerencsém volt, egyszerű szüleim ezt sugallták!

Illés Albert jezsuita szerzetes néhány éve nálunk Siklóson gyönyörű előadássorozatot tartott a családról, benne azzal, hogy család egyfajta van: nem család az, amit a mai egyre romló világban a sértett elváltak hangoztatnak — „egyszülős család, csonka család, új apukád van, új anyukád van, stb.” — győzködve gyermeküket is. Annak ellenére egyetértek vele, hogy megvalósítani ezt én sem tudtam, de nem erre tanítom saját gyermekemet és diákjaim százait.

Bővebben: www.schoenstatt.hu. Folytatjuk...

Mehring Antal

NAPTÁR 2008. AUGUSZTUS HÓNAPRA

7. 6 ⁰⁰ Szentmise, szentségkitétel a 24 órás szentségimádás kezdete	a Várkapolnában
8. 6 ⁰⁰ Szentségeltétel, szentmise	16. 16 ⁰⁰ Novák József és Bertók Tímea esküvője
9. 15 ³⁰ Wirth Márton és Markovics Katalin nászmisés esküvője	20. 8 ³⁰ Szent István napi ünnepi szentmise kenyérmegáldással
15. 19 ⁰⁰ Nagyboldogasszony napi szentmise	30. 16 ⁰⁰ Szeretláng imaóra

Beköszöntő

A Siklósi Római Katolikus Egyházközség kiadványa. Kereskedelmi forgalomba nem kerül.

Felelős szerkesztő: Szép Attila

Segítők: Bíróné Varga Györgyi, Peterdy Tamás